

**Biserica Creștină după Evanghelie din România – Uniunea
Bisericilor Creștine după Evanghelie**

Săptămâna de rugăciune

03-10 ianuarie 2021

Program întocmit de Virgil Achihai și Emanuel Răduț.

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

„Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință...” – Evrei 10:38

Cât de importantă este credința în Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos? Răspunsul Sfintei Scripturi, atât în Vechiul Testament, prin prorocul Habacuc: „*cel neprihănit va trăi prin credința lui*” (Habacuc 2:4), cât și în Noul Testament în cartea Evrei, este clar, fără putința de a fi înțeles în mod greșit: „*Cel neprihănit VA TRĂI prin credință!*”.

Dumnezeu iubește omenirea, fapt demonstrat prin venirea în lume și jertfirea Domnului Isus: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*” (Ioan 3:16).

În același timp, nu toți oamenii sunt plăcuți lui Dumnezeu. Ca să Îi fim plăcuți Lui avem nevoie de credință: „*Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.*” (Evrei 11:6).

Prin credință suntem iubiți și plăcuți de Dumnezeu! Ce har! Ce responsabilitate! Ce răsplătă ne așteaptă! Toate, prin credință!

Într-o lume care vorbește mult despre religie, dar care se îndepărtează pe zi ce trece de singura credință adevărată, aceea în Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, trăită prin puterea Duhului Sfânt, suntem îndemnați să Îl laudăm, să ne smerim, și să mijlocim în rugăciune pentru toți oamenii: „*Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii*” (1 Timotei 2:1).

Dar să credem și să proclamăm cu tărie că Biblia este în totalitate Cuvântul lui Dumnezeu, și că umblarea zi de zi prin credință aduce binecuvântare prezentă și viitoare. De asemenea, că oamenii credinței, deși au fost nedesăvârșiți, nu au știut tot, nu le-a mers bine mereu, nu au primit întotdeauna lucrurile făgăduite, dar, prin puterea lui Dumnezeu, au rămas statornici în credință!

În săptămâna de rugăciune 2021, a creștinilor după Evanghelie, ne îmbărbătăm, primim mângâiere, suntem muștrați, ca și până acum, prin Cuvânt, prin Sfânta Scriptură. Iar Duhul Sfânt ne va călăuzi ca și până acum, nu doar în rugăciune, cât și în întreaga părtășie, zi după zi, în această binecuvântată stare de laudă, mulțumiri și cereri către Dumnezeu!

Anul acesta ne vom uita la viața de credință a câtorva oameni ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament, iar anul viitor, cu ajutorul Domnului, ne vom uita la cei din Noul Testament. O credință autentică este o credință care se trăiește în viața de zi cu zi, indiferent de vârstă, stare materială, țară, condiții sociale. Credința se trăiește, punct! Astfel suntem nu doar plăcuți lui Dumnezeu, dar și „*păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi*” (1 Petru 1:5).

Duminică, 3 Ianuarie

Nu este suficient să ai ochii deschiși ca să vezi prin credință

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Cu mai mulți ani în urmă, fetița mea m-a întrebat: ce este dincolo de ceea ce se vede? Ce nu se vede, i-am răspuns! Apoi i-am explicat că noi, ca oameni, nu putem să vedem decât atât cât ne permit ochii. Dar că dincolo de ceea ce vedem cu ochii aceștia fizici, există o lume întregă, cu pământ, mări, oceane, miliarde de oameni.

Nu știu cât m-a înțeles, deoarece ar fi trebuit să îi vorbesc în cuvinte pe care nici chiar unii adulți nu le-ar înțelege.

Există lucruri în afara acelor pe care noi le vedem cu ochii fizici? Oricine poate răspunde, cu convingere: da, există!

Dar credința se referă la ceea ce nu se poate vedea direct cu ochii fizici: „o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”.

A trăi prin credință nu înseamnă să închizi ochii fizici și să îți închipui ceva anume, ci să vezi, cu ochii aceluia care crede, lucrarea lui Dumnezeu. Să devii o parte binecuvântată din ea, la nivelul personal, de familie, de Adunare, să fii convins că în timp ce eu/tu/noi trăim din punct de vedere fizic, putem trăi și ca oameni ai credinței, pe deplin încredințați că toate speranțele pe care ni le-am pus în Dumnezeu, în conformitate cu voia Lui, se vor împlini, mai devreme sau mai târziu, într-o formă sau alta.

În 2 Împărați 6:15, slujitorul omului lui Dumnezeu vede cu ochii fizici cetatea înconjurată de cai și care de război. Dar nu vede, până nu s-a rugat Elisei ca Dumnezeu să îi deschidă ochii, că muntele era plin de cai și de care de foc trimise de Dumnezeu. Fără Dumnezeu credința nu are conținut, putere, nu se poate manifesta. Ochii fizici văd lumea naturală, ochii credinței văd lumea supranaturală, lumea lui Dumnezeu și felul în care lucrează El.

Era o realitate fizică pe care slujitorul a văzut-o la început, dar mai era și o altă realitate, a prezenței lui Dumnezeu, prin intermediul slujitorilor Lui, ce nu putea fi văzută cu ochiul firesc.

Ca oameni iubiți și plăcuți lui Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit întâi și Îi mulțumim că, prin pocăință și credință, suntem într-o stare după voia Lui.

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim că, nu de puține ori, am căutat să aflăm ce cred, spun, mai întâi oamenii și nu am ales să căutăm voia Lui sfântă, plăcută, desăvârșită.

Îl rugăm să ne ierte pentru puțina credință ce am arătat-o în multe împrejurări ale vieții în anul 2020.

3. Cereri și mijlociri:

Mijlocim în rugăciune pentru toți slujitorii lui Dumnezeu, să rămână tari în credință, puternici în mărturie, recunoscători lui Dumnezeu pentru slujirea la care au fost chemați!

Luni, 4 Ianuarie

Când Dumnezeu cheamă, credința răspunde (Avraam)

„Prin credință Avraam, când a fost chemat...” (Evrei 11:8)

Sfânta Scriptură prezintă multe aspecte din viața lui Avraam. Cel mai important este acela că, în relația lui cu Dumnezeu, primește aprecierea unică de a fi „prietenul lui Dumnezeu” (Isaia 41:8).

Ce a făcut Avraam ca să fie numit astfel? Sau mai bine spus, în cine și ce a crezut? Arheologii consideră Ur, cetatea în care s-a născut și a trăit prima parte a vieții, drept „leagănul” civilizației umane! Și totuși Avraam, la chemarea lui Dumnezeu, pleacă din această cetate! Iar Cuvântul subliniază: „*fară să știe unde se duce*”! A părăsit cetatea construită de oameni, a locuit în țara făgăduinței, fără să fie nimic al lui din ea, a locuit în corturi și a sfârșit doar cu un mormânt. Iar toate acestea, prin ce putere? A credinței în lucrurile nădăjduite, care există, chiar dacă nu se văd! Și a împlinirii tuturor promisiunilor pe care Dumnezeu le face oamenilor, chiar dacă acestea par imposibil de împlinit! Dar pentru Dumnezeu nimic nu este imposibil!

Cel mai important aspect al credincioșiei lui Avraam a fost ascultarea de poruncile lui Dumnezeu! Jertfe, daruri, implicări, părăsiri și multe altfel de fapte ale credinței, dacă nu sunt făcute în ascultare de El, nu sunt plăcute Lui. „*Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.*” (1 Samuel 15:22). De ce, se ridică vădit întrebarea? Deoarece găsim scris că neascultarea este la fel de condamnată, de către Dumnezeu, precum ghicirea și închinarea la idoli! Avraam a ascultat de Dumnezeu și lucrul acesta i s-a socotit drept neprihănire (Genesa 15:6). Avraam, omul credinței, ascultă întru totul de Dumnezeu și refuză să se încreadă în el însuși. Eul nostru poate deveni idolul suprem! Dar cel neprihănit va trăi prin credință (Habacuc 2:4, Romani 1:17, Evrei 10:38).

Ceea ce cu adevărat determină dacă credința fiecăruia dintre noi este autentică nu este reprezentată de ceea ce spunem, ci de cum și cât ascultăm de Dumnezeu! A trăi prin credință, în final, este să mergi înainte pe drumul pe care El a fost deja și promite că va fi cu mine/tine până la destinația finală.

Promisiunea binecuvântării lui Avraam din Genesa 12:7 o regăsim explicată în Galateni 3:1-14. Cuvântul scris ne arată clar că toate neamurile pământului au ajuns să fie binecuvântate prin „sămânța” lui Avraam, adică Hristos! Astfel, prin credința în Mântuitorul Isus, promisiunea devine realitate pentru toți aceia care aleg să meargă pe Calea cea Nouă și Vie, pe care ne-a deschis-o El (Evrei 10:20), iar ce se cere de la noi este „*Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduița*”. (Evrei 10:23)

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a chemat și pe noi la neprihănirea (îndreptățirea) care se capătă prin credință.

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim și Îl rugăm să ne ierte pentru că uneori nu ascultăm de Dumnezeu și nu răspundem la chemarea Lui.

3. Cereri și mijlociri:

Ne rugăm pentru cei din familiile noastre și cei apropiați să aibă parte de chemarea lui Dumnezeu la care să răspundă cu credință.

Ne rugăm pentru cei chemați la misiune și slujire, să fie vrednici de chemarea primită.

Marți, 5 Ianuarie

Credința vede dincolo de realitatea prezentă (Iosif)

„Prin credință a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și a dat porunci cu privire la oasele sale.“ (Evrei 11:22)

Ca oameni trăim în timp și spațiu, dar credincioșii trăiesc și umblă în această lume prin credință, nu prin vedere (2 Corinteni 5:7).

Iosif a fost un adolescent căruia Dumnezeu i-a spus dinainte, într-un mod simbolic, unde îl va duce Dumnezeu, ca parte a planului Său cu poporul care va primi cea mai minunată chemare, aceea de a fi o lumină a Lui în lume! Aceasta sub forma a două visuri (Genesa 37:1-11). Timp de 13 ani, Dumnezeu a lucrat la formarea caracterului său pentru a-l schimba dintr-un adolescent imatur într-un tânăr destoinic să guverneze cea mai puternică împărăție a lumii din acea vreme, Egiptul.

Ajuns într-o poziție înaltă, cea mai înaltă posibilă în acel timp după Faraon, el a trăit prin credința în Dumnezeu deasupra necazurilor și provocărilor pe care le-a întâmpinat în viața sa. Dacă era într-o anumită poziție și a putut să scape viața fraților săi și să-și aducă familia în Gosen, e pentru că *„Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinescă ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr“* (Genesa 50:20). Unul dintre frumoasele exemple de urmat din viața lui Iosif, arătat prin puține cuvinte, dar cu o mare încărcătură de dragoste, este expresia: *„caut pe frații mei“* (Genesa 37:16). Deși ei îl vorbeau de rău, pentru Iosif tot frații lui erau!

Iosif știa că el nu aparține acelei lumi, de aceea a lăsat poruncă ca oasele sale să fie duse în Canaan. El a „văzut” prin credință că oamenii mor, lucrurile se schimbă, toate trec, dar promisiunile lui Dumnezeu nu doar că se împlinesc, ele trec și de la o generație la alta ca o dovadă a credincioșiei și a puterii Sale! Iosif nu s-a lăsat copleșit de măreția la care a ajuns în viață, a înțeles că el este muritor.

Mesajul pe care îl transmite referitor la oasele sale este următorul: Nu știu când Dumnezeu vă va elibera din robia egipteană, dar știu sigur că într-o zi o va face! Iar oasele mele vor vorbi fără cuvinte despre planul pe care Dumnezeu îl are cu poporul Său și despre împlinirea lui, la timpul hotărât de El! Iosif nu aparținea Egiptului și a dorit să fie dus în Canaan, „țara promisiunii”.

La fel, noi nu aparținem lumii acesteia, unde suntem *„străini și călători“* (Evrei 11:13) pentru că *„cetățenia noastră este în ceruri“* (Filipeni 3:20). Prin credință privim dincolo de realitatea prezentă, la realitatea viitoare și știm că suntem parte din ea datorită lucrării Domnului Isus Hristos din viața noastră.

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că, în planul Lui pentru lumea aceasta, ne-a cuprins și pe noi și ne-a încredințat slujba vestirii Evangheliei.

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim și Îl rugăm să ne ierte pentru că au fost clipe de slăbiciune spirituală în viețile noastre, în care am gândit sau am vorbit de rău pe aceia care, pentru o vreme, ne-au slujit, îmbărbătat, muștrat, după chemarea în puterea pe care au primit-o de la Dumnezeu.

3. Cereri și mijlociri:

Ne rugăm pentru aceia care nu sunt credincioși din familiile noastre, cât și pentru aceia care s-au „răcit” în credință sau au părăsit Adunarea!

Miercuri, 6 Ianuarie

Alegerea trăirii prin credință aduce binecuvântare (Moise)

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare...” (Evrei 11:24)

Întâlnirea cu Dumnezeu și începutul vieții de credință, reprezintă, printre multe altele, și o piatră de aducere aminte a „călătoriei vieții” cu Dumnezeu și către El. Răspunsul credinței aduce atât o nouă înțelegere a sensului și rostului vieții, cât și a conștiinței unei misiuni, aceea de a duce mesajul Evangheliei până la „marginile” pământului!

Moise a crescut la palatul lui Faraon unde a primit cea mai aleasă educație, în vederea formării lui ca un posibil conducător al Egiptului. Dar Dumnezeu avea alt plan cu el, de aceea i se descoperă, îi vorbește despre misiunea lui și îi promite sprijinul pentru a o îndeplini.

Reacția lui Moise prin care își enumeră emoțiile, temerile, slăbiciunile, îi permite lui Dumnezeu să își arate puterea și să îi ofere soluții pentru toate.

Viața lui Moise, de 120 de ani, se poate împărți în trei segmente egale. În primii 40 de ani a trăit cu convingerea că este „CINEVA”. Următorii 40 de ani a realizat că este „NIMENI”, iar ultimii 40 de ani de viață a trăit în conformitate cu voia lui Dumnezeu și misiunea pe care a primit-o de la El, experimentând zi de zi viața pe care un om o trăiește atunci când îl lasă pe Creator să îl conducă pe drumul vieții de biruiță asupra păcatului și a firii pământești.

Eliberarea poporului evreu din robia egipteană, prin Moise, prefigurează răscumpărarea poporului lui Dumnezeu, prin credința în jertfa Domnului Isus, și deschiderea singurei căi către Dumnezeu și Canaanul ceresc, calea deschisă de Hristos, Mântuitorul și Domnul!

Lucrarea de răscumpărare realizată de Domnul Isus Hristos, se poate observa în ceea ce Dumnezeu a făcut prin Moise. Astfel, prin Moise, Domnul a eliberat pe poporul Său, a făcut posibilă „nașterea” unui popor a Lui, a stabilit o relație între El și poporul Său, prin legământ, și le-a dăruit o nouă viață, eliberată de povara sclaviei.

Aceste patru aspecte se regăsesc atât în viața poporului evreu, cât și în viața Bisericii.

Poporul lui Dumnezeu, în ambele testamente/legăminte, este chemat să fie lumina popoarelor, o mărturie vie a dragostei și harului lui Dumnezeu și a responsabilității fiecăruia care a cunoscut atât eliberarea din robia egipteană, cât și din robia păcatului și a morții!

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru darul credinței și al pocăinței.

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim că, de prea multe ori ne uităm la slăbiciunile noastre și ezităm să răspundem imediat chemării lui Dumnezeu în via/lucrarea Sa!

Îl rugăm să ne ierte că n-am fost, poate de prea multe ori, o bună și frumoasă mărturie, în generația noastră, a dragostei și a harului lui Dumnezeu.

3. Cereri și mijlociri:

Mijlocim pentru acei credincioși care, prin harul Domnului, sunt înălțați în dregătorii, astfel încât aceștia să fie permanent un exemplu de trăire prin viața și promovarea principiilor și valorilor Sfintei Scripturi, despre viață, familie, dreptate, adevăr, bunăvoință plini de roada Duhului Sfânt!

Joi, 7 Ianuarie

Credința aduce biruință în lupta spirituală (David)

„Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc... de David... Prin credință au cucerit ei împărății... au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.” (Evrei 11:32-34)

Din când în când, popoarele se războiesc între ele, iar armatele trebuie să dovedească că sunt pregătite pentru război. Dar sunt și ani de pace, atunci când soldații sunt antrenați și pregătiți pentru a interveni în orice moment, deși aparent nu se poate vedea starea lor.

Un tânăr a întrebat pe un frate mai în vârstă despre starea permanentă de așteptare a soldaților. Acesta l-a luat într-o seară și l-a dus pe un câmp pustiu, rugându-l să aștepte câteva ore. Tânărul a avut răbdare, dar aceasta i s-a terminat și a întrebat: de ce stăm aici, într-un loc pustiu și nimeni nu se vede? Atunci fratele mai în vârstă l-a rugat să aștepte o oră anume! La ceasul indicat, s-a auzit o trompetă, multe lumini s-au aprins și o mare de soldați s-au aliniat în scurt timp pe acel câmp, ce părea pustiu. Lecția învățată de tânăr a fost că sunetul trompetei a pus în mișcare soldații, care știau ce reprezintă acel sunet, iar tânărul a văzut cu ochii săi răspunsul prompt al soldaților.

David a fost împăratul strateg al lui Israel, care a dus războaie în numele Domnului (1 Samuel 25:28) și care și-a înfrânt, pe rând, vrăjmașii. Toată viața lui a fost în război și în conflict (1 Cronici 22:8). A fost o zi în viața lui David când a învățat că nu poate purta și războaiele Domnului și pe ale lui în același timp. Chemarea lui era să lupte cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu, iar iertarea era răspunsul pe care trebuia să îl dea către aceia care îi doreau moartea.

Fiecare credincios trebuie să înțeleagă că este într-un permanent și continuu război, dar nu împotriva celorlalți: *„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.” (Efeseni 6:12, 13).*

Doar aceia care se vor pregăti pentru acest nemilos război spiritual și îl duc după voia lui Dumnezeu și cu armele puse la dispoziție de El vor birui și vor primi cununa vieții.

Ca oameni iubiți și plăcuți lui Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu că este lângă noi în acest război spiritual, și că ne-a pus la dispoziție tot ce avem nevoie pentru a fi biruitori.

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim, deoarece suntem conștienți că de prea multe ori ne-am luptat unii împotriva celorlalți, uitând că suntem chemați să ducem un altfel de război, unul spiritual.

Îl rugăm să ne ierte că în loc să luăm armătura pusă la dispoziție de El, ne-am încrezut în puterile noastre.

3. Cereri și mijlociri:

Mijlocim în rugăciune pentru aceia care trec prin persecuție, suferință din cauza credinței, să treacă biruitori prin aceste încercări ale credinței.

Vineri, 8 Ianuarie

Când cerul se închide pentru a se deschide inimile oamenilor (Ilie)

„Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi...” (Iacov 5:17)

În orice generație, Dumnezeu își are oameni prin care lucrează, își face cunoscută autoritatea, puterea, dragostea și vorbește când într-un fel când în altul. Noi avem harul ca Dumnezeu să ne vorbească fiecăruia prin Scriptură.

Orice credincios își dorește să aibe o viață de credință biruitoare în fața potrivnicilor lui Dumnezeu. Dar pentru a obține acele biruițe, fiecare dintre noi trebuie să avem în vedere slăbiciunile noastre, să nu ne încredem în puterile și înțelepciunea noastră, ci în puterea și înțelepciunea Lui! Iacov ne transmite, prin epistola sa, acest adevăr, arătat prin viața prorocului Ilie.

Mulți credincioși au convingerea că timpul pe care ei îl trăiesc astăzi, este unul foarte greu pentru mărturie în favoarea lui Dumnezeu. Dar Scriptura spune că împăratul ce domnea peste Israel în vremea lui Ilie, a făcut mai mult rău înaintea Domnului decât toți aceia care fuseseră înaintea lui. Cu un singur scop: să mânie pe Dumnezeu! (1 Împărați 16:30-33)

Poate fi ceva mai înfiorător decât atunci când împăratul se răzvrătește înaintea lui Dumnezeu?

În aceste cumplite vremuri, Ilie se descoperă locuitorilor Galaadului și spune fără frică: „*viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, iar eu sunt slujitorul Lui!*”! O adevărată declarație publică de respingere și de condamnare a rățăcirii lui Ahab. Era conștient Ilie ce consecințe tragice pentru viața lui vor urma datorită caracterului rău al lui Ahab? Apoi declară că Dumnezeu nu va trimite nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul lui. Adică spunea, spre aducere aminte a tuturor israeliților, că bunătatea lui Dumnezeu se exprimă și prin ploaie. „*Când cerul va fi închis, și nu va fi ploaie, din pricina păcatelor lor împotriva Ta: dacă se vor ruga în acest loc, și vor da slavă Numelui Tău, și dacă se vor întoarce de la păcatele lor (pentru că-i vei fi pedepsit), ascultă-i din ceruri, iartă păcatul robilor Tăi și al poporului Tău Istrael, învață-i calea cea bună în care trebuie să meargă, și trimite ploaie pe pamântul pe care l-ai dat de moștenire poporului Tău!*” (2 Cronici 6: 26-27)

În același timp Dumnezeu îl duce pe Ilie la pâraul Cherit, ca să învețe și lecția dependenței, renunțării și ascultării de Dumnezeu în fiecare zi, chiar și în lucrurile aparent mai puțin importante, precum hrana. Obadia a oferit prorocilor apă și pâine, Dumnezeu i-a dat lui Ilie pâine, carne, de două ori în fiecare zi, și apă proaspătă ori de câte ori dorea.

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că este Stăpânul creației, care își revarsă mila Sa peste toți (ploaia a venit și peste Ilie și peste Ahab).

2. Smerenie și pocăință:

Ne smerim că uneori suntem nemulțumiți de timpul, modul în care El lucrează, resursele pe care ni le pune la dispoziție pentru a împlini voia Lui.

3. Cereri și mijlociri:

Ne rugăm ca voia lui Dumnezeu să se facă în viața noastră prin mijloacele pe care dorește El să le folosească și nu după cum dorim noi.

Ne rugăm pentru ca oamenii care ocupă funcții înalte să se teamă de Dumnezeu, să nu caute să împiedice lucrarea Lui și să ajungă să vină la cunoștința adevărului.

Sâmbătă, 9 ianuarie

Hotărâri luate prin credință (Daniel)

„Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.” (Daniel 1:8)

Cu siguranță, mulți credincioși au în inimă gândul acesta: cum pot influența, pentru Dumnezeu, oameni din generația mea?

Daniel este unul dintre exemplele de oameni ai credinței pe care îi găsim citind Biblia și care a influențat către cunoașterea lui Dumnezeu chiar și pe împărații din vremea în care el a trăit! Un mare adevăr, neglijat de multe ori în viața multor credincioși, este acela că tot ceea ce fac sau spun, influențează în bine sau rău pe cei din jur.

Dumnezeu nu are criteriile oamenilor atunci când își alege slujitorii. Nu trebuie să aibă o anumită vârstă, înălțime, pregătire, stare materială. El caută oameni care atunci când vor intra în slujba Lui să demonstreze o hotărâre puternică în a împlini voia Lui. Când avem credință și determinarea de a o arăta prin fapte, dacă suntem hotărâți să păzim și împlinim Cuvântul în toate aspectele vieții de zi cu zi, binecuvântarea lui Dumnezeu nu va întârzia să apară.

Daniel nu se împotrivesc când i se schimbă numele de origine evreiască, care înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu” în Belșațar, ceea ce putea însemna și „Bel (o zeitățe babiloniană) să îl protejeze pe rege”. În lumea antică, schimbarea numelui avea și semnificația de schimbare a moștenirii de cultură și credință, a modului cum era înțeleasă viața sau schimbarea direcției în viață.

Daniel acceptă noul nume, dar nu-și asumă noul regim alimentar. Într-o societate în care nu se acceptă refuzul sau împotrivirea față de autoritate, Daniel refuză mâncarea aleasă a împăratului și a cerut înțelegere pentru o perioadă de zece zile. În fond pe cine o pus la încercare Daniel, dacă nu pe Dumnezeu, Acela care este mai presus de orice stăpânire omenească? Daniel a venit rob în Babilon, călătorind un drum lung, în care probabil a cunoscut foamea. De aceea, masa împăratului a fost o presiune psihologică și mai mare, în balanță fiind poruncile lui Dumnezeu, în care a fost educat, și oferta mâncării pe săturate, după acest drum anevoios.

Împotrivirea rezultată din credință, dar care dovedește și înțelepciune (doar zece zile) este respectată de Dumnezeu. La vremea arătării au fost găsiți de zece ori mai înțelepți, adică Dumnezeu (v. 17) le-a dăruit biruință, pe măsura renunțării.

Refuzul lui Daniel mai are și un alt aspect. Anume, că refuzând mâncarea împăratului, mărturisește că el nu vrea să devină dependent de acesta și că își declară dependența de Dumnezeu.

Nu este vorba de un regim vegetarian, ci de manifestarea credinței în lucrurile aparent de mai mică însemnătate.

De la cine mărturisim noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, că primim „pâinea cea de toate zilele”. De la Dumnezeu, care se îngrijește de noi!

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire

Îl laudăm pe Dumnezeu pentru înțelepciunea cu care ține tot Universul în ființă și mișcare și Îi mulțumim că se îngrijește și de fiecare dintre noi, după bunătatea Sa.

2. Smerenie și pocăință

Ne smerim că, în prea puține rugăciuni, ne exprimăm mulțumirea pentru hrana de zi cu zi, pentru purtarea Sa de grijă în toate aspectele vieții noastre.

3. Cereri și mijlociri

Ne rugăm să ni se mărească credința astfel încât să îndrăznim să înfruntăm lumea și pe Satan, crezând în biruința noastră datorată faptului că Hristos deja a biruit păcatul, moartea și pe Satan!

Mijlocim pentru copiii noștri ca ei să iubească Cuvântul, să îl trăiască și să nu se rușineze cu evanghelia la școală, facultate, serviciu.

Duminică, 10 ianuarie
Credința primește ceva mai bun

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39-40)

În cartea Evrei, capitolul 11, ne sunt reamintiți, pe nume sau fără să fie numiți, oameni și faptele lor, care nu pot fi înțelese cu adevărat dacă nu sunt văzute prin „cheia” credinței! De asemenea, prin exemplele intervențiilor miraculoase ale lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem că nimic nu este prea aspru sau responsabil pentru El. Dar și că promisiunea supremă a lui Dumnezeu către oamenii credincioși, și anume mântuirea, nu își are împlinirea în această viață. Iar credința trebuie trăită și ca darul lui Dumnezeu prin care suferința, persecuția, pot fi primite, înțelese, ca făcând parte din planul Lui cu ei. Poporul Domnului a trecut prin încercări grele, dar a ieșit biruitor doar prin credință! Mulți, foarte mulți și-au pierdut viața, dar nu credința! Iar răspunsul lui Dumnezeu îl găsim în versetul 39: *„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor...”*.

Ce har, ce bucurie, ce glorie au primit toți acei oameni ai credinței pe care Dumnezeu cel Veșnic „i-a lăudat”! Prin credință știm că Dumnezeu ne poate ocroti, păzi în orice situație, dar nu știm dacă o va face în fiecare dintre ele.

Prin credință știm cine are în mâinile Sale viitorul nostru, chiar dacă nu știm cum arată tot acest viitor!

Ceea ce este cu adevărat extraordinar, pentru noi, credincioșii Noului Testament, este că promisiunea supremă a învierii pentru viața veșnică ca și copii ai lui Dumnezeu la revenirea lui Hristos, ne-a fost păstrată și nouă. Ce har, binecuvântare, responsabilitate! Ei, sfinții Vechiului Testament, în planul lui Dumnezeu, trebuie să ne aștepte și pe noi! Iar atitudinea noastră este ca, prin credință, *„fiindcă suntem înconjuțați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...”* (Evrei 12:1-2).

Ca oameni iubiți și plăcuți de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire

Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru planul de mântuire prin Domnul Isus Hristos, că l-a adus la împlinire și că a trimis Duhul Sfânt care să ne călăuzească și să îl îplinească în viețile noastre.

2. Smerenie și pocăință

Ne smerim, conștienți fiind că au fost și împrejurări în care am arătat puțină credință.

3. Cereri și mijlociri

Ne rugăm să fim mult mai mulțumitori în viața de credință, aceasta deoarece am primit nu doar mântuirea, cât și o *„împărăție care nu se poate clătina”* (Evrei 12:28).

Mijlocim în rugăciune pentru toți aceia care, deși mărturisesc că sunt credincioși, nu arată prin fapte aceasta.